

Arrest

nr. 52 462 van 6 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 10 november 2009, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal verwerpt verzoeksters asielaanvraag bij beslissing van 22 april 2010, verstuurd op 22 april 2010.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van etnische afkomst te zijn. U bent afkomstig van het dorp Hindwano Qalay (district Khost, provincie Khost). U bent ongeveer tien jaar geleden gehuwd met S. M. S. (...) (O.V. 6.524.948). Jullie hebben drie kinderen die eveneens in België zijn. Uw man had een theewinkel in Khost. Uzelf was huisvrouw. Een moslim eiste enkele maanden voor jullie vertrek de hand van uw vierjarige dochter. Wanneer zij de huwelijksgerechtigde leeftijd zou

bereiken, zou deze man met haar trouwen. Jullie zouden zich tevens tot de islam moeten bekeren. Om deze reden dienden jullie Afghanistan te verlaten. Jullie namen een vliegtuig in Kaboel dat jullie naar Dubai bracht. Daar namen jullie een tweede vlucht. U weet niet waar het vliegtuig vervolgens landde. Met de trein zijn jullie dan naar België gekomen. Op 10/11/2009 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar Hindoes en Sikhs problemen kennen met de moslimbevolking. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw relaas legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor.”

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeksters asielaanvraag is op dezelfde vluchtmotieven gebaseerd als die van haar man. De commissaris-generaal heeft aan haar man de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan hun verblijf in Khost;
- het is verwonderlijk dat verzoekster niet weet waar haar vader en haar man een winkel hadden. Verzoekster kent geen omliggende dorpen, geen enkele prominente figuur uit Khost, geen namen van etnieën in Afghanistan en geen enkele Afghaanse televisiezender en zij heeft geen enkele notie van de Afghaanse kalender;
- aangezien ernstig getwijfeld kan worden aan verzoeksters bewering dat zij steeds in Khost heeft gewoond, kan er geen geloof gehecht worden aan haar vluchtmotieven;
- het feit dat verzoekster geen reëel zicht biedt op zijn verblijfstoestand en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen van haar werkelijke nood aan bescherming.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar wat haar man in zijn verzoekschrift heeft gesteld en sluit zich daar bij aan.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 52 461 van 6 december 2010 aan verzoeksters man de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2.1. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift toe dat hij Khost al meer dan twee jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan verlaten heeft. Hij heeft dit tijdens de gehoren verzwegen omdat hij angst had om in dat geval geen bescherming te kunnen krijgen. Na zijn vertrek uit Khost verbleef hij met zijn familie in Kabul. Hij stelt dat hij daar ook bedreigingen kreeg en het leven er zeer moeilijk was en hij er geen toekomst voor zijn kinderen zag, gelet op de algemene toestand van onveiligheid en hun religieuze afkomst. Verder betwist verzoeker in zijn verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker legt op 28 augustus 2010 nieuwe stukken neer, meer bepaald fotokopieën van de taskara's van zijn zoon en dochter, een fotokopie van zijn rijbewijs, de verkoopovereenkomst van zijn auto en fotokopieën van documenten over het ongeval en de dood van Lakmir Singh. De originele stukken van deze documenten worden ter terechtzitting getoond.

Op 21 september 2010 richt verzoeker aan de Raad een schrijven waarin hij stelt dat twee – ondertussen erkende – vluchtelingen uit Afghanistan bij hun asielaanvraag in België vermeld hebben dat ze verzoeker kenden, dat hij in België was en dat hij een persoon uit hun stam was. Verzoeker voert aan dat het bijzonder opmerkelijk is dat personen die recent uit Afghanistan gekomen zijn hem vermeld hebben en wisten dat hij in België was.

2.2. De commissaris-generaal motiveert uitvoerig om welke redenen er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekers tot 2009 in Afghanistan te hebben verbleven. Zo kan verzoeker zelfs niet bij benadering aangeven hoeveel hindoes er nog in zijn dorp verbleven. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker de laatste jaren in Kabul verbleef, quod non, mag in redelijkheid verwacht worden dat verzoeker hieromtrent enige verduidelijking kan geven minstens voor de periode

dat hij er beweerde verbleven te hebben. Verzoekers echtgenote blijkt niet op de hoogte te zijn van de maatregel waarbij het dragen van een geel lint voor hindoes en sikhs verplicht werd gesteld door de Taliban. Verzoekers verklaring hiervoor, met name dat de maatregel in Khost slechts enkele dagen gold waardoor zijn echtgenote dit nooit geweten heeft is een blote bewering die door geen enkel concreet gegeven wordt ondersteund. Dat verzoeker zoals hij verklaart, niet geïnteresseerd was in politiek is geen aannemelijke verklaring voor de vaststelling dat hij niet bekend is met belangrijke vertegenwoordigers van zijn gemeenschap in Khost en in Kabul. Verzoeker komt immers uit een geïsoleerde gemeenschap die op zichzelf is aangewezen waardoor de vertegenwoordigers van deze bevolkingsgroep een belangrijke plaats in het dagelijkse leven bekleden. Verzoeker kwam bovendien als winkelier voortdurend in contact met het publiek en zou alleen al hierdoor op de hoogte moeten zijn van personen die in Khost bekendheid genieten.

Waar verzoeker zijn verblijf in Afghanistan aannemelijk tracht te maken met een aantal documenten, meer bepaald de taskara's van zijn kinderen en een rijbewijs op verzoekers naam, merkt de Raad op dat het van algemene bekendheid is dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten niet veel waarde kan worden gehecht. Corruptie bij het verkrijgen van documenten is in Afghanistan wijdverbreid. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. De Raad stelt bovendien vast dat de taskara's en het rijbewijs werden afgeleverd in 2007 in Khost daar waar verzoeker op dat ogenblik reeds - volgens zijn verklaringen - in Kabul verbleef. Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift immers dat hij zich de aanslag in 2006 in Khost niet kan herinneren omdat hij zich op dat ogenblik immers niet meer daar bevond.

Verzoeker beweert dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan met zijn gezin in Kabul verbleef en dat hij daar bedreigingen kreeg. Hij maakt deze bewering echter op geen enkele wijze aannemelijk. Verzoeker heeft immers geen enkel document neergelegd dat aantoonde dat hij gedurende die periode in Kabul verbleef. Uit de verkoopovereenkomst, indien dit al een authentiek document zou zijn, blijkt enkel dat zijn auto op 23 mei 2010, op een ogenblik dat hij al enige tijd in België verbleef, in Kabul werd verkocht. Ook de overige documenten bewijzen niet dat hij en zijn gezin in Kabul gewoond hebben. De vaststelling bovendien dat verzoeker slechts na de betekening van de bestreden beslissing zijn relaas wijzigd hypothekeert op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt tot 2009 in Afghanistan te hebben verbleven gelet op zijn gebrekkige kennis over het dagelijkse leven. De vaststelling dat twee erkende vluchtelingen uit Afghanistan verzoekers naam hebben vermeld bij hun aankomst in België doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

Aangezien verzoeker zijn verblijf in Afghanistan tot 2009 niet aannemelijk heeft gemaakt kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk vervolging te vrezen in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan niet volstaan met een verwijzing naar zijn nationaliteit maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Bij de beoordeling van de noodzaak om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, moet rekening worden gehouden met de toestand in de regio waar verzoeker in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Degene die geen duidelijkheid over zijn voorgehouden nationaliteit en feitelijke herkomst verschaft, maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk (RvS 29 maart 2010, nr. 202.487).

Gelet op het feit dat verzoeker niet aantoonde van waar hij afkomstig is, maakt hij evenmin aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER